

[Udenrigsministeren.]

er Tilfældet, naar det gælder Voldgiftssager vedrørende Handelstraktater, som er sluttet paa kort Tid, er en væsentlig Mangel ved Afgørelse ad denne Vej.

De Handelstraktater, vi her har som Udgangspunkt, gælder henholdsvis 6 og 3 Maaneder. Det maa forventes, at en Voldgiftssag vilde tage betydelig længere Tid, og efter de Erfaringer, som man i andet Tilfælde har gjort, maa det tillige forventes, at samtidig med Voldgiftssagens Begyndelse vilde der ske en Opsigelse af de paagældende Traktater, saaledes at man maatte være udsat for, hvis man vandt Sagen, da at staa uden de Traktater, som den drejede sig om, paa det Tidspunkt, da Afgørelsen faldt.

Dertil kommer, at jeg tror, man har al mulig Grund til at gøre sig klart, at Voldgiftsafgørelser i saadanne Spørgsmaal næsten altid vil faa den snævrere mulige Karakter, saa man ikke paa nogen Maade kan vente sig en almen Klarlægning af Mestbegunstigelsesprincippet gennem en saadan Procesførelse for den ene eller den anden Domstol efter Anvendelse af et forudgaaende Forligsnævn.

Jeg for min Del maa mene, at her vil det være betydeligt mere i Overensstemmelse med Feltraabet „smidigere Handelspolitik“, om man ad Forhandlingernes Vej gennem den internationale Drøftelse søger at naa til en saa gunstig Bestemmelse af Mestbegunstigelsesprincippet, som det er muligt at opnaa. Men det har vi jo allerede haft Lejlighed til at drøfte de foregaaende Dage, saa jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa nu.

Den anden Antydning, det ærede Medlem gav, var, at vi i Danmark kunde gaa over til i højere Grad at specialisere vore Toldtariffer med et ganske bestemt Formaal for Øje, nemlig at begunstige det ene af vore to store Samhandelslande, England, til Skade for det andet af disse Samhandelslande, Tyskland.

Nu er det efter min Mening ganske naturligt, at med Hensyn til et Lands Handel med andre Lande betyder dette, at man har stor Udførsel til et Land, at der af sig selv skabes Betingelser for ogsaa at faa Indførsel fra det paagældende Land i saa stort Omfang, som Naturforhold og Prisforhold gør dette muligt. Der skabes Forretningsbaand, der skabes venskabelige Stemninger, som danner Grundlaget for en ganske naturlig Udvikling. Men hvis man vil prøve paa at paavirke en saadan Udvikling kunstigt, og navnlig ved et Middel

som Toldspecialisering, saa tror jeg, at man vil komme ind paa en farlig Vej.

Hvorledes skulde saadanne Forandringer i vore Toldsatser foregaa? Jeg tror, at i det Øjeblik det ærede Medlem ikke blot skulde give en Antydning, men skulde angive, hvor det er, han vil slaa ned, hvor det er, han vil foretage Forandringer, vilde han hurtigt opdage, at han var kommet ind i en sand Myretue af modstridende Interesser.

Han vilde se Erhvervene rejse sig, hver lille Gruppe for sig, og sige: Maa vi nu ikke benytte denne Lejlighed til at faa en Fordel for os? Og han vilde se andre Erhverv, hver Gruppe for sig, sige: Nej, hvis de faar den Fordel, gaar det ud over os. Der vilde i den Henseende opstaa en indre Strid, som ikke paa nogen Maade vilde danne en let Baggrund for Førelsen af vor Handelspolitik udadtil.

Men dernæst tror jeg, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller maa gøre sig klart, at en Toldspecialisering med saadant Formaal vilde være i afgørende Strid med de Forpligtelser, vi har paataget os ved de Mestbegunstigelsesaftaler, vi har truffet. Der kan være Tilfælde, hvor Toldsatserne kan deles, uden at dette kommer Mestbegunstigelsen paa tværs, der kan være Tilfælde, hvor der overhovedet ikke er Mulighed for en saadan Krænkelse ved Deling af Toldsatser, og der kan være andre Tilfælde, hvor Spørgsmaalet staa tvivlsomt; men hvis man siger: Vi gaar til Toldspecialisering med det Formaal at begunstige et bestemt Land og flytte vor Indførsel over til dette paa Bekostning af Indførselen fra et andet Land, saa er Tilfældet oplagt, saa foreligger der egen Tilstaaelse for en Krænkelse af selve Mestbegunstigelsesrettens bærende Princip, og jeg tror for min Del, at det vilde være en meget farlig Handelspolitik for et Land som Danmark og for de fleste andre Lande at drive.

Jeg vil dertil gerne føje, at efter de Anskuelser, som hævdes af den nuværende engelske Regering, kunde man i hvert Tilfælde ikke af den vente sig Taknemmelighed for en saadan Tilsideættelse af Mestbegunstigelsesprincippet. Thi denne Regering hævder med den allerstørste Bestemthed netop dette Princip uden Begrænsning, i den videst muligt gaaende frie Fortolkning.

Men jeg tror nu ogsaa, at vi har Grund til at huske, at et saadant Skridt vilde faa Følger overfor det andet Land, med hvilket vi har den næststørste Samhandel, overfor Tyskland. Det ærede Medlem er ikke blind for Betydningen af det tyske Marked for